

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

17. september 2015*

»Appel — statsstøtte — annulationsøgsmål — artikel 263 TEUF — formaliteten — ulovlig og uforenelig støtte — tilbagesøgningsforpligtelse — Europa-Kommissionens afgørelse om ikke at udvide tilbagesøgningsforpligtelsen til at omfatte overtageren af støttemodtageren — søgsmålsinteresse — søgsmål om erstatning og tilbagesøgning af støtte for de nationale domstole — søgsmålskompetence — sagsøgeren ikke individuelt berørt«

I sag C-33/14 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 22. januar 2014,

Mory SA, under likvidation, Pantin (Frankrig),

Mory Team, under likvidation, Pantin,

Superga Invest, tidligere Compagnie française superga d'investissement dans le service (CFSIS), Miraumont (Frankrig),

ved advokats B. Vatier og F. Loubières og med valgt adresse i Luxembourg,

appellanter,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved T. Maxian Rusche og B. Stromsky, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Ilešič, og dommerne A. Ó Caoimh (refererende dommer), C. Toader, E. Jarašiūnas og C.G. Fernlund,

generaladvokat: P. Mengozzi

justitssekretær: fuldmægtig L. Carrasco Marco,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 27. april 2015,

* Processprog: fransk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 18. juni 2015,
afsagt følgende

Dom

- 1 Ved deres appel har Mory SA, Mory Team og Superga Invest nedlagt påstand om annullation af Den Europæiske Unions Rets kendelse Mory m.fl. mod Kommissionen (T-545/12, EU:T:2013:607, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten afviste appellanternes annullationssøgsmål til prøvelse af Kommissionens afgørelse C(2012) 2401 final af 4. april 2012 vedrørende overtagelsen af Sernam-gruppens aktiver i forbindelse med insolvensbehandlingen af koncernen (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Twistens baggrund

- 2 Appellanterne betegner sig selv som tidligere direkte konkurrenter til Financière Sernam samt dennes datterselskaber, Sernam Services og Aster (herefter under ét »Sernam-koncernen«). Mory SA og Mory Team (herefter under ét »Mory-selskaberne«) drev forretning inden for traditionel kurervirksomhed og ekspreskurervirksomhed, inden de trådte i likvidation. Superga Invest, tidligere Compagnie française superga d'investissement dans le service (CFSIS), var hovedaktionær i Mory-selskaberne.
- 3 Ved beslutning af 23. maj 2001 vedrørende statsstøtte NN 122/2000 (ex NJ 140/2000) (EFT C 199, s. 15) godkendte Kommissionen en støtte til omstruktureringen af Sernam-koncernen (herefter »Sernam 1-beslutningen«).
- 4 Ved beslutning 2006/367/EF af 20. oktober 2004 om statsstøtte, som Frankrig delvist har ydet virksomheden Sernam (EUT 2006 L 140, s. 1, herefter »Sernam 2-beslutningen«), fastslog Kommissionen, at den ved Sernam 1-beslutningen godkendte støtte på visse betingelser var forenelig med det indre marked. Kommissionen bemærkede ligeledes, at der forelå en supplerende støtte, som ikke var forenelig med det indre marked, og som Den Franske Republik derfor skulle tilbagesøge.
- 5 Ved skrivelse af 16. juli 2008 meddelte Kommissionen Den Franske Republik, at den havde besluttet at indlede proceduren efter artikel 108, stk. 2, i TEUF med hensyn til Frankrigs gennemførelse af Sernam 2-beslutningen. Beslutningen blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* af 9. januar 2009 (EUT C 4, s. 5).
- 6 Den 27. juni 2011 indledte tribunal de commerce de Bobigny (Frankrig) insolvensbehandling af Mory-selskaberne.
- 7 Den 31. januar 2012 indledte tribunal de commerce de Nanterre (Frankrig) insolvensbehandling af Financière Sernam og Sernam Services.
- 8 Den 3. februar 2012 blev Aster bragt i likvidation af tribunal de commerce de Pontoise (Frankrig) med fortsættelse af sin virksomhed.
- 9 Den 9. marts 2012 vedtog Kommissionen afgørelse 2012/398/EU om statsstøtte SA.12522 (K 37/08) – Frankrig – Gennemførelse af »Sernam 2«-beslutningen (EUT L 195, s. 19, herefter »Sernam 3-afgørelsen«). I artikel 1 i denne afgørelses dispositive del anføres, at Sernam-koncernen havde modtaget statsstøtte, der var ulovlig og uforenelig med det indre marked (herefter »den omhandlede støtte«). I henhold til den dispositive dels artikel 2 skulle Den Franske Republik tilbagesøge den omhandlede støtte hos denne koncern.

- 10 Samme dag modtog kuratoren for Sernam-koncernen to overtagelsestilbud fra henholdsvis Geodis Calberson (herefter »Calberson«), datterselskabet i Geodis-koncernen (herefter »Geodis«), som driver forretning inden for kurervirksomhed, og BMV. Calbersons overtagelsestilbud var betinget af, at »der ikke sammen med de overtagne aktiver eller som følge af overtagelsen ville blive overført eller pålagt overtageren nogen forpligtelse til at tilbagebetale hele eller en del af den [omhandlede] støtte, som [var] blevet tildelt [Sernam-koncernen]«. Der var ikke knyttet en sådan betingelse til det af BMV fremsatte tilbud, men det blev beskrevet som uløseligt forbundet med Calbersons tilbud og ville blive ugyldigt, hvis dette tilbud blev afvist.
- 11 Den 23. marts 2012 anmodede de franske myndigheder Kommissionen om at bekræfte, at forpligtelsen til tilbagebetaling af den pågældende statsstøtte ikke også ville omfatte Geodis og BMV, hvis disse overtog en del af Sernam-koncernens aktiver.
- 12 Kommissionen har med den omtvistede afgørelse over for Den Franske Republik anført, at det ikke var nødvendigt også at lade tilbagebetalingspligten, som var blevet pålagt Sernam-koncernen i medfør af Sernam 3-afgørelsens artikel 2, omfatte Geodis og BMV, eftersom der ikke var økonomisk kontinuitet mellem Sernam-koncernen og disse to potentielle overtagere. Kommissionen præciserede i den omtvistede afgørelses punkt 54, at denne ikke vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt investeringen i overtagelsen af visse aktiver i Sernam-koncernen var rationel eller ej, og at afgørelsen ikke foregreb vurderingen af investeringen i henhold til artikel 107, stk. 1, TEUF.
- 13 Den 10. april 2011 afgav Calberson et nyt overtagelsestilbud til Sernam-koncernens kurator, der ikke indeholdt betingelser, som påvirkede dets oprindelige overtagelsestilbud.
- 14 Den 13. april 2012 antog tribunal de commerce de Nanterre de overtagelsestilbud, Calberson og BMV havde fremsat, og bestemte, at visse aktiver i Sernam-koncernen skulle overføres til dem med forretningsovertagelse den 7. maj 2012.
- 15 Den 10. juli 2012 blev Mory-selskaberne likvideret af tribunal de commerce de Bobigny.

Sagen for Retten og den anfægtede dom

- 16 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 17. december 2012 anlagde appellanterne sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.
- 17 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 25. marts 2013 fremsatte Kommissionen en formalitetsindsigelse i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement, idet appellanterne dels ikke havde godtgjort, at de havde søgsmålskompetence i forhold til den omtvistede afgørelse, dels ikke var individuelt berørt af denne afgørelse som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.
- 18 Ved den appellerede kendelse bestemte Retten, at appellanterne ikke havde godtgjort, at de havde interesse i at anlægge sag til prøvelse af den omtvistede afgørelse, og at deres søgsmål dermed alene af denne grund måtte afvises, uden at der var grundlag for at undersøge Kommissionens formalitetsindsigelse udledt af, at de ikke var individuelt berørt af den omtvistede afgørelse. Retten har navnlig fundet, at hverken søgsmålet, som Mory-selskaberne anlagde den 25. april 2007 ved tribunal administratif de Paris (Frankrig) med påstand om tilbagesøgning af den omhandlede støtte, eller deres søgsmål anlagt den 7. maj 2013 ved tribunal de commerce de Paris med påstand om, at bl.a. Sernam- og Geodis-koncernerne tilpligtes at betale erstatning for det tab, som selskaberne har forårsaget, kunne give dem en sådan søgsmålsinteresse.

Parternes påstande og proceduren for Domstolen

- 19 Appellanterne har nedlagt følgende påstande for Domstolen:
- Den appellerede kendelse ophæves.
 - Sagen hjemvises til Retten med henblik på realitetsbehandling.
 - Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.
- 20 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 21 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 19. maj 2014 har Calberson på grundlag af artikel 40, stk. 2, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol fremsat begæring om tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.
- 22 Ved kendelse af 27. februar 2015 har Domstolens præsident afslået begæringen.

Om begæringen om genåbning af den mundtlige forhandling

- 23 Efter generaladvokatens fremsættelse af sit forslag til afgørelse har appellanterne ved dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 29. juni 2015 anmodet om, at retsforhandlingernes mundtlige del genåbnes. Appellanterne har til støtte for denne anmodning i det væsentlige gjort gældende, at de nye argumenter, som generaladvokaten har fremsat i sit forslag til afgørelse, navnlig vedrørende kvalificeringen af den omtvistede afgørelse med henblik på at afgøre søgsmålskompetencen i henhold til artikel 263 TEUF, og disse argumenters betydning for gennemgangen af appellen fortjener en kontradiktorisk behandling, såfremt Domstolen måtte afgøre tvisten endeligt.
- 24 Det bemærkes, at der i statuten for Domstolen og i dens procesreglement ikke er fastsat bestemmelser om parternes mulighed for at indgive skriftlige bemærkninger til generaladvokatens forslag til afgørelse (jf. dom Vnuk, C-162/13, EU:C:2014:2146, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 25 Generaladvokaten skal i henhold til artikel 252, stk. 2, TEUF fuldstændig upartisk og uafhængigt offentligt fremsætte begrundede forslag til afgørelse af de sager, som i henhold til statuten for Den Europæiske Unions Domstol kræver hans medvirken. Domstolen er hverken bundet af det forslag til afgørelse eller af den begrundelse, som generaladvokaten er fremkommet med (jf. dom Kommissionen mod Parker Hannifin Manufacturing og Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).
- 26 En parts uenighed med generaladvokatens forslag til afgørelse, uanset hvilke spørgsmål der undersøges heri, kan derfor ikke i sig selv udgøre et forhold, som kan begrunde genåbning af den mundtlige forhandling (dom E.ON Energie mod Kommissionen, C-89/11 P, EU:C:2012:738, præmis 62).
- 27 Domstolen kan således i henhold til procesreglementets artikel 83 til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, ved kendelse bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal genåbnes, navnlig hvis den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller såfremt sagen bør afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet af parterne eller de berørte, som er omfattet af artikel 23 i Domstolens statut (dom Nordzucker, C-148/14, EU:C:2015:287, præmis 24).

- 28 Dette er ikke tilfældet i nærværende sag. Appellanterne har nemlig under både retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del fremført alle deres faktiske og retlige argumenter til støtte for deres påstande, herunder vedrørende søgsmålskompetencen som omhandlet i artikel 263 TEUF. Således finder Domstolen efter at have hørt generaladvokaten, at den er i besiddelse af alle nødvendige oplysninger for at kunne træffe afgørelse, og at disse oplysninger har været genstand for diskussion for denne.
- 29 Henset til de ovenstående betragtninger finder Domstolen, at det er uforholdt at anordne en genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del.

Om appellen

- 30 Appellanterne har til støtte for appellen fremsat to anbringender. Det første er udledt af, at Retten begik flere retlige fejl som led i sin vurdering af deres interesse i at anlægge annullationssøgsmål til prøvelse af den omtvistede afgørelse. Det andet vedrører en tilsidesættelse af artikel 263, stk. 2, TEUF, fordi Retten undlod at fastslå, at de var umiddelbart og individuelt berørt af denne afgørelse.
- 31 Appellanterne har indledningsvis gjort gældende, at der ikke er nogen skillelinje mellem begrebet søgsmålsinteresse og begrebet »umiddelbart og individuelt berørt«. Disse to begreber er endda fuldstændig sammenfaldende hvad angår vurderingen af antagelsen til realitetsbehandling af et søgsmål, som er indgivet af en part, der ikke er adressat for en afgørelse, som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF. Det ville nemlig være ulogisk at finde, at en person, som er umiddelbart og individuelt berørt af en afgørelse, ikke har søgsmålsinteresse. På samme måde er det utænkeligt, at en person kan have søgsmålsinteresse uden at være umiddelbart og individuelt berørt af en afgørelse. Ifølge appellanterne tilsidesatte Retten artikel 263, stk. 4, TEUF ved at fastslå, at begreberne er særskilte i forhold til hinanden. For at påvise, at en persons søgsmål er antageligt til realitetsbehandling, er det tilstrækkeligt at godtgøre, at den pågældende er umiddelbart og individuelt berørt.

Det første anbringende

Parternes argumenter

- 32 Appellanterne har med det første anbringende foreholdt Retten at have begået retlige fejl som led i den undersøgelse, der førte den til at fastslå, at de ikke havde godtgjort, at de havde interesse i at anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af den omtvistede afgørelse.
- 33 For det første har appellanterne gjort gældende, at Rettens argumentation er behæftet med en række selvmodsigelser og retlige fejl, idet den i den appellerede kendelses præmis 29-35 fandt, at Morys deltagelse i den administrative procedure forud for vedtagelsen af Sernam 2-beslutningen ikke kunne give selskabet søgsmålsinteresse.
- 34 Retten har først modsagt sig selv, for så vidt som den – efter at den i den appellerede kendelses præmis 31 til støtte for sin beslutning om, at appellanterne ikke havde søgsmålsinteresse, bl.a. påberåbte sig retspraksis inden for området for statsstøtte, hvorefter en sagsøger altid skal påvise, at en afgørelse om, at en støtte er forenelig med fællesmarkedet, kan påvirke sagsøgerens markedsposition – i den appellerede kendelses præmis 57 fastslog, at Kommissionen ved den omtvistede afgørelse ikke havde taget stilling til eksistensen og foreneligheden af en eventuel støtte på grundlag af artikel 108 TEUF.
- 35 Endvidere fører den holdning, som blev udvist af Retten i den appellerede kendelses præmis 33, hvorefter spørgsmålet om vilkårene for tilbagesøgning af den omhandlede støtte udelukkende angår Kommissionen og den berørte medlemsstat, i princippet til, at ingen andre parter end denne

medlemsstat kan have interesse i at anlægge søgsmål til prøvelse af en afgørelse om vilkårene for tilbagesøgning af støtten. En sådan holdning strider imidlertid mod bestemmelserne i artikel 263, stk. 4, TEUF, hvorefter enhver, som er umiddelbart og individuelt berørt af en afgørelse, kan indbringe klage med henblik på prøvelse af denne.

- 36 Endelig har Retten skabt uklarhed dels mellem begreberne »søgsmålsinteresse« og »berørt person«, dels hvad angår den omtvistede afgørelses karakter, idet den appellerede kendelse har kvalificeret den først som en sui generis-afgørelse, snart som en afgørelse, der alene vedrører reglerne for tilbagesøgning af en støtte, snart som en afgørelse, der vedrører eksistensen af eller manglen på overførslen af en uforenelig støtte og fordrejning af en tilbagesøgningsafgørelse. Denne uklarhed har haft til formål at skjule, at Retten i den appellerede kendelse ikke har fulgt den samme holdning, som den anlagde i dom Ryanair mod Kommissionen (T-123/09, EU:T:2012:164).
- 37 For det andet har appellanterne anført, at Retten gjorde sig skyldig i retlige og vurderingsmæssige fejl ved i den appellerede kendelses præmis 36-51 at finde, at de siger, de havde anlagt ved de nationale domstole med påstand om erstatning for den omhandlede støtte og for det lidte tab, ikke gav dem søgsmålsinteresse for Unionens retsinstanser.
- 38 Appellanterne har i denne forbindelse indledningsvis gjort gældende, at Retten med urette fandt, at interesse i at anlægge søgsmål til prøvelse af en EU-retsakt udelukkende kan være begrundet i, at en part kan anlægge en erstatningssag ved de nationale domstole. Denne søgsmålsinteresse kan nemlig ligeledes følge af et søgsmål med henblik på at opnå den pågældende medlemsstats effektive tilbagesøgning af støtten. I nærværende sag har Mory indgivet et sådant søgsmål for tribunal administratif de Paris med påstand om, at den franske stat pålægges at tilbagesøge den omhandlede støtte fra de senere begunstigede heraf, herunder Geodis. Det tilkommer således hverken Kommissionen eller Retten at bestride relevansen og appellanternes søgsmålsinteresse som led i denne procedure, eftersom denne er gyldigt indledt og følger sin gang.
- 39 Appellanterne har herefter gjort gældende, at Retten med urette fastslog, at deres søgsmålsinteresse ikke var godtgjort, eftersom de intet havde foretaget sig for at opnå erstatning for det tab, den af den omhandlede støtte forårsagede konkurrenceforvridning havde medført. Indledningen af et erstatningssøgsmål for tribunal de commerce de Paris kunne nemlig først anlægges efter vedtagelsen af Sernam 3-afgørelsen, hvori støtten blev erklæret uforenelig med det indre marked. Dette søgsmål var endvidere meddelt i stævningen for Retten og iværksat, inden den appellerede kendelse blev afsagt. Under alle omstændigheder kunne Retten ikke sætte sin vurdering af, om der var grundlag for et erstatningssøgsmål mod Geodis, i stedet for den nationale domstols med henblik på at fastslå, at dette søgsmål var dømt til at mislykkes, og at annulationsøgsmålet for Retten ikke påvirkede det verserende erstatningssøgsmåls succes for de nationale domstole.
- 40 Endelig har appellanterne gjort gældende, at et erstatningssøgsmål mod Geodis for de nationale domstole er lovligt, eftersom Geodis måtte anses for den aktuelle begunstigede af den omhandlede støtte og dermed for debitor for forpligtelsen til at erstatte det tab, som er forårsaget ved, at denne støtte var tildelt til skade for Mory-selskaberne, som solidarisk ansvarlig med de efterfølgende modtagere og deres udbydere, Société nationale des chemins de fer français (SNCF). Hvis den omtvistede afgørelse endvidere blev annulleret, ville appellanterne for den nationale domstol i forhold til Geodis kunne påberåbe sig grundsætningen i fransk retslære om »ugrundet berigelse«.
- 41 For det tredje har appellanterne foreholdt Retten, at den har afvist, at Superga Invest har søgsmålsinteresse, eftersom den ikke anerkender, at en sådan søgsmålsinteresse følger af, at Mory-selskaberne, hvori Superga Invest er hovedaktionær, har søgsmålsinteresse.
- 42 For det fjerde har appellanterne foreholdt Retten, at den i den appellerede kendelses præmis 54-58 har fastslået, at de ikke er blevet frataget deres processuelle ret til at opnå en indledning af den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF.

- 43 Indledningsvis har appellanterne gjort gældende, at Kommissionen, skønt de havde oplyst den om, at der forelå risiko for omgåelse som følge af den planlagte overførsel, ved at vedtage den omtvistede afgørelse udelukkede, at der blev indledt en indgående undersøgelsesprocedure, og derved krænkede deres processuelle rettigheder. Appellanterne blev således frataget muligheden for at opnå en indgående undersøgelse, ikke af den nye støtte, men af misbruget af Sernam 3-afgørelsen.
- 44 Appellanterne har herefter anført, at Retten forsættigt undlod at undersøge, om de var umiddelbart og individuelt berørte af den omtvistede afgørelse, for at undgå spørgsmålet om denne omtvistede afgørelses art, som Kommissionen havde kvalificeret som en sui generis-afgørelse. Eftersom appellanterne var individuelt berørte af denne afgørelse, kan de anfægte den med henblik på, at Retten efterprøver, om Kommissionen havde beføjelser til at vedtage denne afgørelse, uanset at der ikke forelå et retsgrundlag.
- 45 Endelig har appellanterne foreholdt Retten, at den i den appellerede kendelses præmis 33 fandt, at den omtvistede afgørelse, eftersom den ikke vedrører statsstøttens forenelighed med det indre marked, men vilkårene for tilbagesøgning af den omhandlede støtte, udelukkende vedrører Kommissionen og den berørte medlemsstat, hvem tilbagesøgningen påhviler. Det spørgsmål, der skal undersøges, er således ikke, om Geodis er blevet tildelt ny støtte, men om de vilkår, hvorpå Geodis skal overtage Sernam-koncernens aktiver, udgør en korrekt gennemførelse af Sernam 3-afgørelsen eller misbrug af denne afgørelse. Eftersom en tilbagesøgningsmetode kan udgøre misbrug af en afgørelse om tilbagesøgning af en støtte, skulle Kommissionen indlede den formelle undersøgelsesprocedure, hvis den nærrede alvorlig tvivl i denne henseende.
- 46 Ifølge Kommissionen er appellanternes argumenter ubegrundede af to årsager. For det første var Mory-selskaberne, da annulationssøgsmålet blev anlagt, under likvidation og konkurrerede dermed ikke længere med nogen virksomhed. For det andet udgjorde annulationen af den omtvistede afgørelse ikke nogen egentlig interesse inden for rammerne af et erstatningssøgsmål for en national domstol som følge af det konkurrencemæssige tab, som de havde lidt tidligere.
- 47 Kommissionen har indledningsvis gjort gældende, at argumenterne fremsat i første og fjerde led af dette anbringende vedrører appellanternes søgsmålskompetence og ikke deres søgsmålsinteresse. Disse argumenter kan derfor ikke påvise, at appellanterne har en sådan interesse i at anlægge søgsmål til prøvelse af den omtvistede afgørelse.
- 48 Kommissionen har i øvrigt gjort gældende, at hverken søgsmålet om tilbagesøgning eller erstatningssøgsmålet, der er indgivet for de nationale domstole, giver appellanterne søgsmålsinteresse for Unionens retsinstanser.
- 49 Hvad angår det første søgsmål, der er anlagt for tribunal administratif de Paris, har Kommissionen gjort gældende, at eftersom Mory-selskaberne kun består endnu med henblik på deres likvidation, er det udelukket, at de kan have søgsmålsinteresse som følge af, at deres konkurrencemæssige stilling vil blive genoprettet, såfremt den omhandlede støtte tilbagesøges. I deres stævning for Retten påberåbte appellanterne sig da også kun muligheden for at anlægge erstatningssøgsmål for at forsøge at begrunde, at de havde søgsmålsinteresse. Appellanterne kan endvidere ikke med føje under appellen påberåbe sig argumentet om, at søgsmålet om tilbagesøgning for tribunal administratif de Paris ligeledes tilsigter tilbagesøgning af den omhandlede støtte fra Geodis. Denne udvidelse af søgsmålet blev nemlig foretaget efter afsigelsen af den appellerede kendelse, og stævningen for Retten indeholdt ikke dette argument.
- 50 Subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at det ikke er blevet påvist, at der overhovedet er grundlag for argumentet, eller at det overhovedet ville kunne tages til følge i henhold til national ret. Hertil kommer ifølge Kommissionen, at denne nationale retsinstans efter vedtagelsen af Sernam 3-afgørelsen formentlig ville afsige kendelse om afvisning af sagen. Når Kommissionen har truffet en

afgørelse, hvori den erklærer en støtte uforenelig med fællesmarkedet og bestemmer, at den skal tilbagesøges, som i det foreliggende tilfælde, mister en tidligere indledt sag for de nationale retsinstanser nemlig sin genstand.

- 51 Hvad angår det andet af disse søgsmål, der er anlagt for tribunal de commerce de Paris, har Kommissionen gjort gældende, at det forhold, at en sagsøger for Unionens retsinstanser har påberåbt sig et hvilket som helst erstatningssøgsmål, der kan indgives i fremtiden eller allerede er indgivet for en national domstol, ikke er tilstrækkeligt til at begrunde en interesse i annullation af Kommissionens afgørelse, fordi Unionens retsinstansers annullation af denne afgørelse letter dets erstatningssøgsmåls succes, uden at det i øvrigt godtgøres, at dette med rimelighed kan tiltrædes, såfremt Kommissionens afgørelse annulleres. Selv om Retten i denne sammenhæng ikke skal sætte sig i den nationale domstols sted for at træffe afgørelse om det for den nationale domstol forelagte erstatningssøgsmåls velbegrundethed, tilkommer det den ikke desto mindre at kontrollere, at sagsøgerne har godtgjort, at der foreligger en egentlig interesse i at nedlægge påstand om annullation af Kommissionens afgørelse med henblik på at støtte dette erstatningssøgsmål.
- 52 Kommissionen har gjort gældende, at en sådan dokumentation ikke er blevet fremlagt i nærværende sag. Den af Retten foretagne vurdering på dette punkt, som i øvrigt henhører under de faktiske forhold, der ikke er omfattet af Domstolens prøvelse som led i en appel, er korrekt. Appellanterne har kun indgivet deres erstatningssøgsmål for at besvare den argumentation, som Kommissionen har fremsat i sin formalitetsindsigelse mere end et år efter vedtagelsen af Sernam 3-afgørelsen. Hvad angår muligheden for i forhold til Geodis at påberåbe sig et argument støttet på fransk retslære om »ugrundet berigelse« er det blevet fremsat for første gang som led i appellen og skal derfor afvises. Under alle omstændigheder er der ikke fremført noget vægtigt argument til støtte for påstanden om denne grundsætning.
- 53 Endelig har Kommissionen gjort gældende, at Retten i den appellerede kendelses præmis 53 med føje fastslog, at Mory-selskaberne, eftersom de ikke længere var aktive, ikke kunne udsættes for nogen konkurrencemæssig ulempe, som Superga Invest måtte tage følgerne af.

Domstolens bemærkninger

- 54 Med deres første anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten begik flere retlige fejl ved at finde, at de ikke har godtgjort deres interesse i at anlægge annullationssøgsmål til prøvelse af den omtvistede afgørelse som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.
- 55 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at et annullationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, ifølge fast retspraksis kun kan antages til realitetsbehandling, såfremt sagsøgeren har en retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. En sådan interesse foreligger kun, såfremt en annullation af denne retsakt i sig selv kan have retsvirkninger, og søgsmålet således med sit resultat kan tilføre parten en fordel (jf. i denne retning bl.a. domme Kommissionen mod Koninklijke FrieslandCampina, C-519/07 P, EU:C:2009:556, præmis 63, ACEA mod Kommissionen, C-319/09 P, EU:C:2011:857, præmis 67, Stichting Woonpunt m.fl. mod Kommissionen, C-132/12 P, EU:C:2014:100, præmis 67, samt Stichting Woonlinie m.fl. mod Kommissionen, C-133/12 P, EU:C:2014:105, præmis 54).
- 56 Appellantens søgsmålsinteresse skal være eksisterende og faktisk (jf. i denne retning domme Kommissionen mod Koninklijke FrieslandCampina, C-519/07 P, EU:C:2009:556, præmis 65, og Planet mod Kommissionen, C-564/13 P, EU:C:2015:124, præmis 34). Den kan ikke vedrøre en fremtidig og hypotetisk situation (jf. i denne retning domme Strohili mod Revusionsretten, 204/85, EU:C:1987:21, præmis 11, og Cañas mod Kommissionen, C-269/12 P, EU:C:2013:415, præmis 16 og 17).

- 57 Denne interesse skal for så vidt angår sagens genstand foreligge på tidspunktet for sagens anlæggelse, idet sagen i modsat fald afvises, og bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes uforholdsmæssigt at træffe afgørelse (jf. i denne retning domme Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen, C-239/12 P, EU:C:2013:331, præmis 61, og Cañas mod Kommissionen, C-269/12 P, EU:C:2013:415, præmis 15).
- 58 Søgsmålsinteressen er således en afgørende og grundlæggende betingelse for al rettergang (jf. i denne retning kendelse S. mod Kommissionen, 206/89 R, EU:C:1989:333, præmis 8, og dom Andechser Molkerei Scheitz mod Kommissionen, C-682/13 P, EU:C:2015:356, præmis 27).
- 59 Desuden forudsætter antagelsen til realitetsbehandling af et søgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person til prøvelse af en retsakt, der ikke er rettet til vedkommende, i medfør af artikel 263, stk. 4, TEUF, at denne person indrømmes søgsmålskompetence, hvilket forekommer i to situationer. Dels kan en sådan sag anlægges på betingelse af, at denne retsakt berører vedkommende umiddelbart og individuelt. Dels kan en sådan person anlægge sag til prøvelse af en regelfastsættende retsakt, som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger, hvis den berører vedkommende umiddelbart (jf. i denne retning bl.a. domme Telefónica mod Kommissionen, C-274/12 P, EU:C:2013:852, præmis 19, og Stichting Woonpunt m.fl. mod Kommissionen, C-132/12 P, EU:C:2014:100, præmis 44).
- 60 I nærværende sag skal det for det første fastslås, at Retten i den appellerede kendelses præmis 59 konkluderede, at det søgsmål, som appellanterne havde anlagt i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse, skulle afvises, alene fordi de ikke havde godtgjort deres søgsmålsinteresse, uden at Retten i øvrigt undersøgte, om appellanterne ligeledes havde søgsmålskompetence som omhandlet i samme bestemmelse.
- 61 Det forekommer på denne baggrund, at grundene til, at Retten i den appellerede kendelses præmis 29-35 og 55-58 fandt, at Mory-selskaberne dels ikke var individuelt berørt af den omtvistede afgørelse, dels at appellanterne som følge af den manglende indledning af den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF ikke var blevet frataget deres processuelle rettigheder, ikke kan understøtte denne kendelses konklusion, idet disse grunde knytter sig til deres søgsmålskompetence og ikke til deres søgsmålsinteresse, hvilket Retten i øvrigt selv har bemærket i denne kendelses præmis 30 og 34.
- 62 I denne forbindelse har appellanterne med urette gjort gældende, at den omstændighed alene, at en fysisk eller juridisk person er umiddelbart og individuelt berørt, nødvendigvis godtgør en søgsmålsinteresse. Som det fremgår af nærværende doms præmis 55-59, er søgsmålskompetence og søgsmålsinteresse to særskilte betingelser for, at en sag kan antages til realitetsbehandling, som en fysisk eller juridisk person skal opfylde kumulativt for at kunne anlægge et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF (jf. i denne retning bl.a. domme Stichting Woonpunt m.fl. mod Kommissionen, C-132/12 P, EU:C:2014:100, præmis 67 og 68, samt Stichting Woonlinie m.fl. mod Kommissionen, C-133/12 P, EU:C:2014:105, præmis 54 og 55).
- 63 Det følger af de ovenstående betragtninger, at appellanternes argumentation som led i deres første appelanbringende, for så vidt som de har kritiseret, at det i den appellerede kendelse blev fastslået, at de ikke havde søgsmålskompetence, skal forkastes delvis som irrelevant, delvis som grundet.
- 64 For det andet skal appellanternes første anbringende undersøges, for så vidt som det er rettet mod Rettens betragtninger i den appellerede kendelses præmis 36-51, hvorved denne forkastede appellanternes argumentation om, at deres søgsmålsinteresse i det foreliggende tilfælde fulgte af det søgsmål, som Mory-selskaberne den 25. april 2007 anlagde for tribunal administratif de Paris, med påstand om tilbagesøgning af den omhandlede støtte, samt det erstatningssøgsmål, som de den 7. maj 2013 anlagde for tribunal de commerce de Paris, med påstand om, at bl.a. Sernam- og Geodis-koncernerne tilpligtes at betale erstatning for det tab, som selskaberne har påført appellanterne.

- 65 Herom bemærkede Retten i den appellerede kendelses præmis 39 og 40, at søgsmålet med påstand om tilbagesøgning af den omhandlede støtte, der var anlagt for den nationale domstol, ikke vedrørte erstatning for et tab, som sagsøgeren påstod at have lidt.
- 66 Retten bemærkede endvidere – efter at den i den appellerede kendelses præmis 41 havde fremhævet, at appellanterne intet havde foretaget sig for at opnå erstatning for det tab, som den af den omhandlede støtte forårsagede konkurrenceforvridning havde medført – i kendelsens præmis 42-49, at det erstatningssøgsmaal, som appellanterne havde anlagt for tribunal de commerce de Paris efter indgivelsen af søgsmålet for Unionens retsinstanser, heller ikke gav dem søgsmålsinteresse for sidstnævnte, eftersom de ikke havde godtgjort, at Geodis kunne påføre dem et tab, således at de havde en interesse i at anlægge et erstatningssøgsmaal mod denne for de nationale domstole.
- 67 Retten bemærkede i denne forbindelse i den appellerede kendelses præmis 44 og 45 indledningsvis, at overtagelsen ikke kunne være årsagen til, at appellanterne var trådt i likvidation, da Geodis havde overtaget Sernam-koncernens virksomhed efter insolvensbehandlingen af Mory-selskaberne, og at Geodis dermed ikke kunne være ansvarlig for appellanternes dårlige økonomiske situation. Retten påpegede derefter i denne kendelses præmis 47, at det heller ikke var godtgjort, at Geodis, blot fordi selskabet overtog visse dele af Sernam-koncernens virksomhed, i henhold til national ret teoretisk set kunne gøres ansvarlig for det tab, som denne koncern angiveligt have forårsaget for appellanterne. Endelig og for så vidt som appellanterne påberåbte sig det tab, som Geodis kunne have påført dem ved at overtage visse dele af Sernam-koncernens virksomhed uden at være forpligtet til at tilbagebetale den omhandlede støtte, fandt Retten i den nævnte kendelses præmis 48, at Mory-selskaberne ikke kunne lide tab forårsaget af overtageren, da de havde indstillet al erhvervmæssig virksomhed, siden de var trådt i likvidation.
- 68 Det bemærkes straks, at selv om det alene er Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de faktiske omstændigheder, og i princippet til at bedømme de beviser, den har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder, har Domstolen derimod kompetence til at gennemføre sin kontrol, når Retten har fastlagt disse faktiske omstændigheders retlige beskaffenhed og herved har haft anledning til at drage retlige konklusioner (jf. i denne retning dom E.ON Energie mod Kommissionen, C-89/11 P, EU:C:2012:738, præmis 64 og 65 og den deri nævnte retspraksis). Spørgsmålet, om Unionens retsinstansers annullation af den omtvistede afgørelse i betragtning af sådanne faktiske forhold og beviser kan tilføre appellanterne en fordel inden for rammerne af det søgsmaal, der er anlagt for de nationale domstole, som kan godtgøre en søgsmålsinteresse for Unionens retsinstanser, er følgelig et retligt spørgsmål, der henhører under den kontrol, som Domstolen udøver som led i en appel.
- 69 Det bemærkes, at det af Domstolens faste praksis fremgår, at annullationssøgsmalet stadig kan være af interesse som grundlag for et eventuelt erstatningssøgsmaal (jf. i denne retning domme Könecke Fleischwarenfabrik mod Kommissionen, 76/79, EU:C:1980:68, præmis 9, og Frankrig m.fl. mod Kommissionen, C-68/94 og C-30/95, EU:C:1998:148, præmis 74, kendelser Lech-Stahlwerke mod Kommissionen, C-111/99 P, EU:C:2001:58, præmis 19 og 20, og Kommissionen mod Provincia di Imperia, C-183/08 P, EU:C:2009:136, præmis 30, samt dom Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen, C-239/12 P, EU:C:2013:331, præmis 64).
- 70 Spørgsmålet, om en sådan søgsmålsinteresse fortsat består, skal bedømmes konkret, idet der bl.a. skal tages hensyn til følgerne af den hævdede ulovlighed og arten af den skade, som angiveligt er lidt (dom Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen, C-239/12 P, EU:C:2013:331, præmis 65).
- 71 I nærværende sag følger det tab, som appellanterne har påberåbt sig, således som det fremgår af den appellerede kendelses præmis 46, af, at Sernam-koncernen i ti år modtog en ulovlig støtte, der var uforenelig med det indre marked, som Den Franske Republik havde ydet, og som Kommissionen i henhold til Sernam 3-afgørelsen pålagde tilbagesøgt.

- 72 Kommissionen har med den omtvistede afgørelse meddelt Den Franske Republik, at denne forpligtelse til tilbagebetaling ikke også ville omfatte Geodis, hvis det overtog en del af Sernam-koncernens virksomhed, eftersom det, når der ikke var økonomisk kontinuitet, ikke var godtgjort, at Geodis faktisk modtog den omhandlede støtte.
- 73 Det følger heraf, at Geodis, som senere rent faktisk overtog visse dele af Sernam-koncernens virksomhed, som følge af vedtagelsen af denne afgørelse var beskyttet mod denne tilbagebetalingsforpligtelse, eftersom selskabet ikke kunne anses for modtager af den omhandlede støtte.
- 74 Som generaladvokaten har anført i punkt 91 i sit forslag til afgørelse, kan denne omstændighed alene godtgøre, at appellanterne har en interesse i nedlægge påstand om annullation af den omtvistede afgørelse, eftersom deres erstatningssøgsmål for de nationale domstole, for så vidt som det tilsigter erstatning for det tab, som de angiveligt har lidt som følge af tildelingen af den omhandlede støtte, netop er støttet på forudsætningen om, at Geodis som overtager skal anses for at være modtager af denne.
- 75 Eftersom annullationen af den omtvistede afgørelse nemlig kan medføre, at Geodis må anses for at være modtager af den omhandlede støtte, hvis tildeling angiveligt medførte et tab for appellanterne, ville en sådan annullation i sig selv forbedre chancerne for at få medhold i det erstatningssøgsmål, der var anlagt for tribunal de commerce de Paris, for så vidt som dette var rettet mod Geodis, og dermed tilføre appellanterne en fordel inden for rammerne af dette søgsmål.
- 76 I modsætning til, hvad Retten har fastslået i den appellerede kendelses præmis 47, kan det i denne forbindelse ikke kræves, at appellanterne godtgør, at Geodis i henhold til national ret rent faktisk kunne holdes ansvarlig for det angivelige tab, blot fordi selskabet havde overtaget nogle af Sernam-koncernens aktiver. Ved vurderingen af søgsmålsinteressen ved Unionens retsinstanter tilkommer det nemlig ikke disse retsinstanter at vurdere sandsynligheden for, at et søgsmål, der er anlagt for de nationale domstole i henhold til national ret, er velbegrunderet, og dermed at erstatte de nationale domstoles vurdering med deres egen med henblik på denne vurdering. Det er derimod nødvendigt, men også tilstrækkeligt, at udfaldet af det annullationssøgsmål, der er anlagt for Unionens retsinstanter, kan tilføre den part, der har anlagt det, en fordel. Dette er, som det fremgår af denne doms præmis 74 og 75, tilfældet i nærværende sag.
- 77 I modsætning til, hvad Retten har anført i den appellerede kendelses præmis 48, er det ligeledes uden betydning, at Mory-selskaberne havde indstillet al erhvervsmæssig virksomhed, siden de var trådt i likvidation, eftersom det tab, som appellanterne har lidt, således som Kommissionen selv har anerkendt under retsmødet, netop følger af den konkurrenceforvridning, som er skabt af den omhandlede støtte i den periode, hvorunder det står fast, at Mory-selskaberne udøvede økonomisk virksomhed på det pågældende marked og dermed konkurrerede med støttemodtageren.
- 78 Af samme grund er det uden betydning, at Geodis' overtagelse af visse dele af Sernam-koncernens virksomhed skete efter, at Mory-selskaberne blev genstand for en insolvensbehandling, hvilket, som Retten har henvist til i den appellerede kendelses præmis 44 og 45, ikke er årsagen til, at disse selskaber trådte i likvidation.
- 79 Det skal tilføjes, at Kommissionen ligeledes med urette under appellen har foreholdt appellanterne at have indledt deres erstatningssøgsmål for den nationale domstol, efter at de indledte deres annullationssøgsmål for Retten. Det fremgår nemlig af Domstolens praksis, som er omtalt i denne doms præmis 56 og 69, at muligheden for at anlægge et erstatningssøgsmål er et tilstrækkeligt grundlag for en sådan søgsmålsinteresse, skønt denne ikke kan være teoretisk. I nærværende sag står det fast, at appellanterne har meddelt anlæggelsen af dette erstatningssøgsmål i deres stævning, der blev indgivet til Retten, og at dette, således som det fremgår af den appellerede kendelses præmis 42, rent faktisk blev indledt inden afsigelsen af den appellerede kendelse.

- 80 Det skal endvidere fastslås, at annullationen af den omtvistede afgørelse ligeledes i sig selv kan tilføre appellanterne en fordel som led i det søgsmål, de har anlagt for tribunal administratif de Paris med påstand om, at den franske stat pålægges at tilbagesøge den omhandlede støtte, eftersom denne annullation ville medføre, at Geodis ikke længere nødvendigvis ville være fritaget for den tilbagebetalingsforpligtelse, der er udledt af den omtvistede afgørelse, hvorfor Geodis ville øge sine chancer for at få medhold i dette søgsmål for tribunal administratif de Paris.
- 81 Retten begik dermed en retlig fejl ved i den appellerede kendelses præmis 40 at finde, at dette søgsmål ikke kunne give appellanterne søgsmålsinteresse, alene fordi det ikke vedrørte erstatning for det angivelige tab, der, som generaladvokaten har bemærket i punkt 40 i sit forslag til afgørelse, kan følge af enhver sag, som en sagsøger har anlagt ved en national domstol, og inden for hvis rammer den eventuelle annullation af den retsakt, som anfægtes ved for Unionens retsinstanser, kan tilføre sagsøgeren en fordel.
- 82 Kommissionen har i denne forbindelse med urette gjort gældende, at det søgsmål, som appellanterne har anlagt for tribunal administratif de Paris, ikke er egnet til at begrunde appellanternes søgsmålsinteresse for Unionens retsinstanser, da dette søgsmål alene tilsigter en tilbagesøgning af den omhandlede støtte hos Sernam-koncernen, og ikke hos Geodis. Det fremgår nemlig klart af de akter, der er forelagt Domstolen, at dette søgsmål vedrørte de senere begunstigede af den omhandlede støtte. Eftersom appellanterne indledningsvis udtrykkeligt har henvist til denne udvidelse af deres søgsmål i processkrifterne for Retten, skal Kommissionens formalitetsindsigelse, hvorefter appellanternes argument ikke blev fremsat inden for rammerne af proceduren for Retten, forkastes.
- 83 Selv om det endvidere ikke kan udelukkes, at vedtagelsen af Sernam 3-afgørelsen, for så vidt som den pålægger tilbagesøgning af den omhandlede støtte, eller ophøret af Mory-selskabernes økonomiske virksomhed i givet fald kan påvirke appellanternes søgsmålsinteresse for tribunal administratif de Paris, har denne omstændighed derimod, i modsætning til, hvad Kommissionen bl.a. under retsmødet har gjort gældende, ingen betydning for appellanternes søgsmålsinteresse for Unionens retsinstanser, eftersom udfaldet af det annullationssøgsmål, der er anlagt for Unionens retsinstanser, kan påvirke afgørelsen af søgsmålet for den nationale domstol med påstand om tilbagesøgning af den omhandlede støtte.
- 84 Det følger af det ovenstående, navnlig af denne doms præmis 77, 78 og 83, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede kendelses præmis 52-54 at fastslå, at Superga Invest som Mory-selskabernes hovedaktionær ikke havde godtgjort sin søgsmålsinteresse, eftersom disse selskaber, da de ikke længere var aktive, ikke kunne udsættes for konkurrencemæssig ulempe, som Superga Invest måtte tage følgerne af. Eftersom Superga Invests søgsmålsinteresse falder sammen med Mory-selskabernes, har denne af de samme grunde ligeledes en sådan interesse for Unionens retsinstanser.
- 85 Under hensyn til disse betragtninger skal det fastslås, at Retten begik en retlig fejl ved at finde, at appellanterne ikke havde godtgjort deres søgsmålsinteresse som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF med henblik på at kunne opnå annullation af den omtvistede afgørelse.
- 86 På denne baggrund må appellanternes første appelanbringende tages til følge.
- 87 Den appellerede kendelse skal derfor ophæves, uden at det er nødvendigt at behandle det andet anbringende, som appellanten har påberåbt sig til støtte for appellen.

Om søgsmålet for Retten

- 88 I henhold til artikel 61 i statuten for Domstolen kan Domstolen, når den giver appellanten medhold, ophæve den af Retten truffene afgørelse. Domstolen kan herefter selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse.

- 89 I nærværende sag finder Domstolen, at den råder over de nødvendige oplysninger for at kunne træffe endelig afgørelse vedrørende den formalitetsindsigelse, som Kommissionen nedlagde under sagen i første instans.
- 90 For det første skal denne formalitetsindsigelse af de grunde, der er anført i nærværende doms præmis 74-85, forkastes, for så vidt som appellanterne herved foreholdes, at de ikke har søgsmålsinteresse.
- 91 For det andet bemærkes, for så vidt som appellanterne ved denne indsigelse foreholdes ikke at have søgsmålskompetence, som det er anført i denne doms præmis 59, at artikel 263, stk. 4, TEUF opstiller to situationer, hvori en fysisk eller juridisk person indrømmes søgsmålskompetence til at anlægge sag til prøvelse af en retsakt, der ikke er rettet til vedkommende. Dels kan en sådan sag anlægges på betingelse af, at denne retsakt berører vedkommende umiddelbart og individuelt, dels kan en sådan person anlægge sag til prøvelse af en regelfastsættende retsakt, som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger, hvis den berører vedkommende umiddelbart.
- 92 Da den omtvistede afgørelse, der er sendt til Den Franske Republik, ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, eftersom den ikke er en almengyldig retsakt (jf. i denne retning dom Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 56), skal det efterprøves, om appellanterne er umiddelbart og individuelt berørte af denne afgørelse i denne bestemmelses forstand.
- 93 Det følger af Domstolens faste praksis, at andre personer end en afgørelses adressat kun kan gøre gældende, at de berøres individuelt, hvis afgørelsen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten for afgørelsen (jf. bl.a. domme Plaumann mod Kommissionen, 25/62, EU:C:1963:17, s. 414, Sniace mod Kommissionen, C-260/05 P, EU:C:2007:700, præmis 53, 3F mod Kommissionen, C-319/07 P, EU:C:2009:435, præmis 29, samt T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 63).
- 94 Eftersom sagen i første instans vedrørte en afgørelse fra Kommissionen vedrørende statsstøtte, bemærkes, at der i forbindelse med proceduren i henhold til artikel 108 TEUF for kontrol med statsstøtte skal sondres mellem på den ene side den indledende fase af undersøgelsen af støtteforanstaltninger i medfør af denne artikels stk. 3 – der alene har til formål at gøre det muligt for Kommissionen at danne sig en første opfattelse af, om den omhandlede støtte helt eller delvis er forenelig med fællesmarkedet – og på den anden side undersøgelsesfasen i henhold til denne artikels stk. 2. Først i denne undersøgelsesfase, som skal give Kommissionen mulighed for at opnå fuldstændige oplysninger om alle sagens momenter, er Kommissionen i henhold til traktaten forpligtet til at give de berørte adgang til at fremsætte deres bemærkninger (jf. bl.a. dom 3F mod Kommissionen, C-319/07 P, EU:C:2009:435, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 95 Heraf følger, at når Kommissionen uden at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF ved en afgørelse truffet i medfør af denne artikels stk. 3 fastslår, at en støtte er forenelig med det indre marked, kan de berørte parter, der er indrømmet disse processuelle garantier, kun opnå, at de respekteres, hvis de har adgang til at indbringe Kommissionens afgørelse for Unionens retsinstanser. Unionens retsinstanser fastslår derfor, at et annullationssøgsmål vedrørende en sådan afgørelse, der er anlagt af en interesseret part som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF, kan antages til realitetsbehandling, når sagsøgeren med søgsmålet søger at beskytte de proceduremæssige rettigheder, der tilkommer den pågældende ifølge denne sidstnævnte bestemmelse (jf. i denne retning bl.a. domme 3F mod Kommissionen, C-319/07 P, EU:C:2009:435, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis, og Kommissionen mod Kronoply og Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 47).

- 96 Domstolen har haft anledning til at præcisere, at sådanne interesserede parter er de personer, virksomheder eller sammenslutninger, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, dvs. navnlig konkurrerende virksomheder til støttemodtagerne og erhvervsorganisationer (jf. i denne retning bl.a. dom 3F mod Kommissionen, C-319/07 P, EU:C:2009:435, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 97 Hvis appellanten derimod anfægter berettigelsen af afgørelsen om vurderingen af støtten som sådan eller en afgørelse truffet efter afslutningen af den formelle undersøgelsesprocedure, er det forhold alene, at sagsøgeren kan anses for at være en interesseret part i artikel 108, stk. 3, TEUF's forstand, ikke tilstrækkeligt til at fremme sagen til realitetsbehandling. Det må i så fald godtgøres, at sagsøgeren har en særlig stilling som omhandlet i retspraksis nævnt ovenfor i denne doms præmis 93. Dette vil bl.a. være gældende i det tilfælde, hvor sagsøgerens stilling på markedet i væsentligt omfang påvirkes af den støtteforanstaltning, som den pågældende afgørelse vedrører (jf. i denne retning domme Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, EU:C:2005:761, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis, og British Aggregates mod Kommissionen, C-487/06 P, EU:C:2008:757, præmis 30).
- 98 Ud over den modtagende virksomhed er bl.a. konkurrerende virksomheder til denne i denne forbindelse blevet anset for individuelt berørt af en afgørelse fra Kommissionen, hvorved den formelle undersøgelsesprocedure afsluttes, såfremt de har spillet en aktiv rolle inden for rammerne af denne procedure, og såfremt deres stilling på markedet i væsentligt omfang påvirkes af den støtteforanstaltning, den omtvistede afgørelse vedrører (jf. dom Sniace mod Kommissionen, C-260/05 P, EU:C:2007:700, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).
- 99 For så vidt angår fastlæggelsen af en sådan væsentlig påvirkning har Domstolen haft lejlighed til at præcisere, at den blotte omstændighed, at en retsakt er egnet til at øve en vis indflydelse på de på det relevante marked herskende konkurrenceforhold, og at den berørte virksomhed på en eller anden måde konkurrerede med beslutningens adressat, under alle omstændigheder ikke er tilstrækkeligt til, at den pågældende virksomhed kan betragtes som individuelt berørt af den pågældende beslutning (jf. i denne retning dom British Aggregates mod Kommissionen, C-487/06 P, EU:C:2008:757, præmis 47).
- 100 En virksomhed kan således ikke alene påberåbe sig sin status som konkurrent i forhold til den støttemodtagende virksomhed, men skal desuden bevise, at den befinder sig i en faktisk situation, som individualiserer den på samme måde som adressaten (jf. bl.a. dom British Aggregates mod Kommissionen, C-487/06 P, EU:C:2008:757, præmis 48).
- 101 I nærværende sag har Kommissionen, som det fremgår af denne doms præmis 72, meddelt Den Franske Republik, at forpligtelsen til tilbagebetaling af den ulovlige og uforenelige støtte, som er pålagt denne medlemsstat ved Sernam 3-afgørelsen, ikke også ville omfatte Geodis, hvis det overtog en del af Sernam-koncernens virksomhed, eftersom det, når der ikke var økonomisk kontinuitet, ikke var godtgjort, at Geodis faktisk modtog denne støtte.
- 102 Endvidere fremgår det udtrykkeligt af den omtvistede afgørelses punkt 54, at denne ikke vedrører spørgsmålet om, hvorvidt Geodis' investering i overtagelsen af visse aktiver i Sernam-koncernen var rationel eller ej, og at afgørelsen ikke foregreb Kommissionens vurdering af investeringen i henhold til artikel 107, stk. 1, TEUF.
- 103 Det følger heraf, at den støtte, som i medfør af den omtvistede afgørelse ikke kan tilbagesøges hos køberen af en del af den oprindelige modtagers virksomhed, netop og alene er den støtte, som allerede var genstand for Sernam 3-afgørelsen.
- 104 Som generaladvokaten har anført i punkt 147 og 169 i sit forslag til afgørelse, skal den omtvistede afgørelse følgelig anses for en med Sernam 3-afgørelsen forbundet afgørelse, som supplerer denne, idet den har til formål at præcisere denne hvad angår egenskaben som modtager af den omhandlede

støtte og dermed som debitor for forpligtelsen til at tilbagebetale denne, efter at der var indtrådt en begivenhed efter vedtagelsen af denne afgørelse, nemlig i dette tilfælde en tredjeparts erhvervelse af en del af den oprindelige støttemodtagers virksomhed.

- 105 Det står fast, at Kommissionen vedtog Sernam 3-afgørelsen ved afslutningen på den formelle undersøgelsesprocedure fastsat i artikel 108, stk. 2, TEUF.
- 106 På denne baggrund kan appellanterne anses for at være individuelt berørte af den omtvistede afgørelse som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, såfremt de navnlig godtgør, at deres stilling på markedet i væsentligt omfang blev påvirket af tildelingen af den omhandlede støtte. Den omstændighed alene, at de kan anses for interesseret part i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i artikel 108, stk. 2, TEUF, er derimod ikke tilstrækkelig til at fremme sagen til realitetsbehandling.
- 107 I det foreliggende tilfælde har appellanterne gjort gældende, at Mory-selskaberne er individuelt berørte af den omtvistede afgørelse, eftersom Kommissionen ved ikke at indlede den formelle undersøgelsesprocedure har frataget dem de processuelle rettigheder, som de er indrømmet ved artikel 108, stk. 2, TEUF, bl.a. med henblik på at påberåbe sig denne institutions manglende beføjelser til at vedtage denne afgørelse. Mory-selskaberne har endvidere godtgjort, at der foreligger en søgsmålsinteresse. De har desuden deltaget i den administrative procedure, som førte til Sernam 3-afgørelsen, og de har dagen inden vedtagelsen af den omtvistede afgørelse adspurgt Kommissionen om det retsgrundlag, som denne mente at have adgang til med henblik herpå. Disse selskaber er endvidere de eneste, der har indbragt søgsmål for de franske domstole med påstand om, at den franske stat pålægges at tilbagesøge den omhandlede støtte fra de begunstigede heraf, og de har, ligesom Superga Invest, anlagt søgsmål for disse domstole med henblik på erstatning for det tab, de har lidt som følge af tildelingen af denne støtte.
- 108 Appellanterne har endvidere gjort gældende, at Mory-selskabernes konkurrencestilling er blevet væsentligt påvirket af den omhandlede støtte. Disse selskaber blev endda tvunget til at opgive deres aktiviteter af grunde, som appellanterne har forbundet med tildelingen af denne støtte. Hvad angår Superga Invest har dette selskab ligeledes i sin egenskab af aktionær i Mory-selskaberne været påvirket af denne støttes konkurrencebegrænsende virkning, for så vidt som det kunne beslutte selv at trænge ind på det berørte marked.
- 109 Det skal i denne forbindelse fastslås, at i overensstemmelse med den i denne doms præmis 62, 97 og 98 nævnte retspraksis er den angivelige tilsidesættelse af de processuelle rettigheder, som Mory-selskaberne er indrømmet i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, deres søgsmålsinteresse og den aktive rolle, som de har haft som led i proceduren, der førte til vedtagelsen af Sernam 3-afgørelsen og den omtvistede afgørelse, i nærværende sag ikke af en sådan art, at de individualiseres i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF. Hvad angår den omstændighed, at appellanterne har anlagt søgsmål for de nationale domstole med henblik på dels at forpligte de franske myndigheder til at tilbagesøge den omhandlede støtte, dels at opnå erstatning for tab lidt som følge af tildelingen af støtten, er denne omstændighed heller ikke i sig selv tilstrækkelig til at individualisere dem i henhold til denne bestemmelse, eftersom enhver potentielt kan indgive sådanne søgsmål.
- 110 Endvidere skal det, såfremt appellanterne, om end blot for fuldstændighedens skyld, har gjort gældende, at Mory-selskabernes konkurrencestilling er blevet væsentligt påvirket af den omhandlede støtte, navnlig idet disse selskaber var blevet tvunget til at opgive deres aktiviteter, fastslås, at de hverken i deres søgsmål i første instans eller som led i nærværende appel har fremlagt nogen oplysning, der kan underbygge dette argument. De har endvidere ikke givet Domstolen oplysninger om opbygningen af det pågældende marked og deres konkurrencestilling på dette marked. Hvad angår Superga Invest står det fast, at selskabet ikke driver virksomhed på det pågældende marked og derfor ikke kan betegnes som en konkurrent til modtageren af den omhandlede støtte. Eftersom

Mory-selskaberne endvidere ikke har godtgjort, at deres konkurrencestilling er blevet væsentligt påvirket af denne støtte, kan Superga Invest ikke udlede nogen søgsmålskompetence i medfør heraf, alene fordi selskabet er aktionær i disse selskaber.

- 111 Følgelig kan ingen af appellanterne anses for at være individuelt berørte af den omtvistede afgørelse som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.
- 112 Følgelig skal den formalitetsindsigelse, som Kommissionen fremsatte som led i proceduren i første instans, i forhold til det annullationssøgsmål, som appellanterne har indgivet for Retten, for så vidt som denne indsigelse har foreholdt appellanterne ikke at have søgsmålskompetence, tages til følge, og søgsmålet skal derfor afvises.

Sagens omkostninger

- 113 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen, såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, afgørelse om sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 2, som i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, træffer Domstolen afgørelse om omkostningernes fordeling, hvis der er flere tabende parter.
- 114 Da appellanterne har fået medhold i deres appel, men deres annullationssøgsmål er blevet afvist, bærer begge parter hver deres egne omkostninger i forbindelse med både sagen i første instans og med appelsagen.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

- 1) **Den Europæiske Unions Rets kendelse Mory m.fl. mod Kommissionen (T-545/12, EU:T:2013:607) ophæves.**
- 2) **Annullationssøgsmålet anlagt af Mory SA, Mory Team og Superga Invest til prøvelse af Kommissionens afgørelse C(2012) 2401 final af 4. april 2012 vedrørende overtagelsen af Sernam-gruppens aktiver i forbindelse med insolvensbehandlingen af koncernen afvises.**
- 3) **Mory SA, Mory Team, Superga Invest og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger både i forbindelse med sagen i første instans og med appelsagen.**

Underskrifter